

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 28. juni 2013
Kontor: Statsrets- og Menneske-
retskontoret
Sagsbeh: Mads Møller Langtved
Sagsnr.: 2013-0030-1524
Dok.: 812935

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 924 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 14. juni 2013. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Morten Bødskov

/

Kristian Korfits Nielsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 924 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes uddybende redegøre for præmisserne i den citerede dom fra Højesteret som omtalt i svaret på spørgsmål 2 til B 73 om udvidelse af rockerloven, hvor det fremgår, at: ”En afskæring af vedkommende gruppe fra ophold på den pågældende ejendom medfører, at den bliver uegnet som angrebsmål”, og redegøre for, om præmisserne kun drejer sig om ejendommen som et angrebsmål qua personernes tilstedeværelse, eller præmisserne f.eks. også drejer sig om, at ejendommen kan være et angrebsmål qua den kriminalitet, der udgår fra den?”

Svar:

Efter grundlovens § 79, 1. pkt., har borgerne ret til uden forudgående tilladelse at samle sig ubevæbnede. Højesteret har i den dom, som der henvises til i spørgsmålet (UfR 1999, side 1798 H), udtalt følgende om grundlovens § 79:

”Denne bestemmelse om forsamlingsfrihed er ligesom bestemmelserne om ytringsfrihed i § 77 og foreningsfrihed i § 78 en nødvendig og selvfølgelig forudsætning for et demokrati. Af hensyn til muligheden for gennem forsamlinger at befordre meningstilkendegivelser sikrer bestemmelsen, at forsamlinger kan afholdes uden forudgående tilladelse fra en offentlig myndighed og ikke vilkårligt kan forbydes. Bestemmelsen hindrer imidlertid ikke, at der ved lov fastsættes regler, som – uden at være rettet mod en forsamlings meningstilkendegivelser – begrænser forsamlingsfriheden, når dette sker til beskyttelse af andre væsentlige interesser, herunder andres liv og velfærd. Sådanne begrænsninger må dog ikke gå videre end, hvad der er nødvendigt for en sådan beskyttelse, jf. herved også Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 11.”

Ved dommen fandt Højesteret, at rockerloven ikke var i strid med grundlovens § 79.

I præmisserne til dommen anførte Højesteret – efter at have henvist til, at der efter loven gælder strenge betingelser for at nedlægge forbud – bl.a. følgende:

”Lovens forbudsordning er begrundet i hensynet til beskyttelse af omkringboende og forbipasserende. Den er ikke rettet mod gruppens forsamling som sådan eller dens adgang til meningstilkendegivelse. En afskæring af vedkommende gruppe fra op-

hold på den pågældende ejendom medfører, at den bliver uegnet som angrebsmål. Lovens forbudsordning må derfor anses for egnet til at opnå det formål, den forfølger. Ordningens betydning for grupper, som gennem deltagelse i gensidigt væbnet opgør selv har gjort sig til angrebsmål, er beskeden i forhold til den tilstræbte beskyttelse af omkringboende og forbipasserende, der uforskyldt udsættes for fare. Ved gruppernes fortsatte tilstedeværelse på deres kendte tilholdssteder ville denne fare for udenforstående kun kunne afværges effektivt ved en så omfattende politiindsats, at følgerne heraf ville være langt mere indgribende.”

Som det fremgår af ovennævnte præmisser, lægger Højesteret vægt på, at rockerloven har til formål at afskære en gruppe fra at opholde sig på en bestemt ejendom, fordi denne gruppes ophold gør, at ejendommen bliver egnet som angrebsmål. Højesteret finder med andre ord, at loven er egnet til at opnå dens formål, som er beskyttelse af omkringboende og forbipasserende. I den forbindelse lægger Højesteret videre vægt på, at ordningens betydning for grupper, som gennem deltagelse i gensidigt væbnet opgør selv har gjort sig til angrebsmål, er beskeden i forhold til den tilstræbte beskyttelse af omkringboende og forbipasserende, der uforskyldt udsættes for fare. Højesteret anfører desuden, at faren for udenforstående ved gruppernes fortsatte tilstedeværelse på deres kendte tilholdssteder kun ville kunne afværges effektivt ved en så omfattende politiindsats, at følgerne heraf ville være langt mere indgribende.

Med den pågældende dom har Højesteret således taget stilling til forholdet mellem grundlovens § 79 og rockerlovens ordning, hvorefter det bl.a. er en betingelse for, at politiet kan forbyde en person at opholde sig i en bestemt ejendom, f.eks. en rockerborg, at den pågældendes tilstedeværelse i ejendommen og omstændighederne i øvrigt skønnes at indebære risiko for angreb, der vil være til fare for personer, der bor eller befinder sig i nærheden af ejendommen, og at det angreb, der er risiko for, må antages at være led i et gensidigt opgør mellem grupper af personer, hvor der på begge sider anvendes voldelige midler, herunder skydevåben og sprængstoffer.

Der henvises i øvrigt til den tidligere besvarelse af spørgsmål nr. 2 vedrørende beslutningsforslag B 73.